

DÉU O LA PÀTRIA?

Editorial de la revista "America"
dels jesuïtes dels Estats Units
(31 de març de 2003)

Amb l'excepció d'alguns líders baptistes del sud i pastors de mega-esglésies, quasi totes les esglésies dels Estats Units s'oposen a la guerra contra l'Iraq. Això ha forçat molts americans a preguntar-se si la lleialtat a Déu i la lleialtat al seu país estan en conflicte. Han de triar entre les aventures militars del seu president i la veu moral dels seus líders religiosos?

Només els opositors més ingenus a la guerra fan alguna defensa de Saddam Hussein i del seu règim. La majoria estan convençuts, com nosaltres ho estem, que és un tirà sanguinari del que no mereix cap confiança. El decurs de les darreres inspeccions de les Nacions Unides només fan que confirmar la seva duplicitat. Però la qüestió no és si Saddam ha de ser desarmat. Més aviat, la qüestió és si ha de ser desarmat per una guerra i si ho ha de ser ara.

L'administració i els seus defensors argumenten que els mitjans menys contundents que la guerra ja han estat provats i han fracassat. Aquestes alternatives no han tingut un èxit total, està clar, i Saddam continua resistint-se a elles sempre que pot. I sempre han acabat fracassant. Després de la Guerra del Golf, els inspectors de les Nacions Unides van destruir quasi tots els míssils Scud de mig abast iraquians, tota la seva capacitat nuclear existent i quantitats significatives de components de les seves armes químiques i biològiques. Les sancions de les Nacions Unides, que sens dubte han agreujat enormement el patiment del poble iraquí, tanmateix han evitat el rearmament de Saddam i la reactivació del seu programa nuclear. Les zones d'exclusió aèria americana i britànica han defensat els Kurds al nord i els xiïtes al sud del devastador atac del govern iraquí. Reforçant el sistema d'inspecció de les Nacions Unides i duent a terme una estratègia més forta de contenció es podria controlar l'amenaça iraquiana ara i a mig termini.

Les raons de l'Administració Bush també han quedat fortament devaluades pel conjunt de la seva política exterior. Des d'un principi, ha rebutjat la xarxa existent d'acords de no proliferació i control d'armes. El Tractat de Moscou sobre la reducció d'armes nuclears recentment ratificat és una façana que no aconsegueix reduir de cap manera significativa l'amenaça nuclear per als propers 10 anys. La proclamació per part de la Casa Blanca d'una política de prevenció i domini mundial en la seva Estratègia de Seguretat Nacional, la seva reafirmació en el dret de l'acció unilateral i el seu desafiament a les Nacions Unides des del principi de la crisi han creat les condicions per a una major inestabilitat i recel contra els Estats Units en el panorama mundial. Les principals aliances a llarg termini s'estan desfent, mentre el Govern cerca una falsa

legitimitat a través de la intimidació de països dèbils i la diplomàcia de talonari amb potències mitjanes com Turquia.

I el que és més important, l'administració Bush ha decidit fer "una guerra a la carta" ["a war of choice"-] contra l'Iraq quan hi ha amenaces molt pitjors que no paren de créixer. Per exemple, no s'ha trobat cap via per ocupar-se de Corea del Nord per la reactivació del seu programa d'armes nuclears, i públicament no s'ha fet cap pressió sobre el Paquistà. Aquest darrer, és clar, és un aliat en "la guerra contra el terror", però també és el més perillós productor d'armament nuclear. Tant Corea del Nord com l'Iran han rebut molta ajuda del Paquistà en els seus programes d'armament nuclear. És públic que la intel·ligència paquistanesa continua mantenint lligams amb Al Qaeda, i amb la seva ajuda els científics nuclears del Paquistà han tingut llargues reunions amb l'enemic terrorista.

En poques paraules, la guerra contra l'Iraq seria arrogant, innecessària i estúpida. Arrogant, perquè l'Administració s'ha mostrat desdenyosa de l'opinió mundial, descartant l'efectivitat i el potencial d'aproximacions alternatives de contenció i proclamar des d'un principi la seva intenció d'actuar unilateralment en els afers mundials. Innecessària, perquè la contenció es pot fer treballar i pot ser feta de manera més efectiva. Estúpida, perquè el govern ignora Corea del Nord i el Paquistà, que són amenaces pitjors o, pel que semblaria, s'està posicionant per a una successió de guerres preventives contra "l'eix del mal". Aquesta és una política que ens durà cegament a un món molt i molt més perillós.

El Papa Joan Pau II ha de ser aplaudit pel paper profètic que ha assumit oposant-se a aquesta guerra. Se li ha d'agrair que hagi pres iniciatives diplomàtiques per promoure el desarmament iraquí i frenar els mecanismes de guerra del govern americà. Una guerra contra l'Iraq en aquest moment, i sota aquestes condicions, com els bisbes dels Estats Units han dit, seria innecessària i injusta.

Però els catòlics, altres cristians i la gent d'altres confessions oposats a la guerra no estan enfrontats a un dilema entre Déu i la pàtria. La guerra contra l'Iraq serà un desastre per a la seguretat dels Estats Units. Promourà, més que no evitarà, la proliferació d'armes de destrucció massiva. Haurà conduït a una lluita d'aliances. Intensificarà l'antiamericanisme arreu amb l'amenaça terrorista que això comporta. Minarà el lideratge dels Estats Units al món en les futures generacions. Oposar-se a la guerra és optar alhora per Déu i per la pàtria.

Text original:

<http://www.americamagazine.org/gettextED.cfm?articleTypeID=3&textID=2889&issueID=428>